# CEPTEKİ PARA

**Asta Olivia Nordenhof** 1988 doğumlu Danimarkalı şair ve romancı. 2013'te yayımlanan şiir derlemesi *Det nemme og det ensomme* ile çıkış yaptı. "İskandinav Yıldızı" adlı serinin ilk kitabı olan *Cepteki Para* 2020'de yayınlandı. Roman, PO Enquist Ödülü ve Avrupa Birliği Edebiyat Ödülü'nü kazandı, ayrıca prestijli İskandinav Konseyi Edebiyat Ödülü finalistleri arasında yer aldı. Dünyada da ilgi gören eser 18 dile çevrildi. Dizinin ikinci kitabı *Djævlebogen* yayımlandığı anda Danimarka'da sansasyon yarattı. Yazar 2015-2222 yılları arasında Det Danske Akademi'de yaratıcı yazarlık dersleri vermiştir.

**Feride Gül Çakıroğlu** 1970 Ankara doğumludur. Hacettepe Gıda Mühendisliği mezunu olup, 9 yıl Danimarka'da yaşamıştır. Danimarka'da yaşadığı süre içinde dil eğitimi almış, Fysioterapeutskolen I Odense adlı yüksek öğretim kurumunda 2,5 yıl süre ile fizyoterapi eğitimi almıştır. Buna paralel olarak Noter yeminli ve Adli bilirkişi tercüman olarak çalışmakta, ayrıca bazıları Danimarka Sanat Fonu (Statens Kunstfond) destekli olmak üzere kitap çevirileri yapmaktadır. Dancadan İlse Sand, Henrik Pontoppidan ve Georg Brandes'in çeşitli eserlerini Türkçeye çevirmiştir. Ayrıca Olga Ravn'ın *Personel* ve Kim Andrea Brofeldt'in *Bitirişler* adlı romanlarını çevirmiştir. *Norveç Halk Masalları* adlı eseri NORLA (Norveç Edebiyatını Yurtdışında Tanıtma Vakfı) desteğiyle Norveççeden ve *Kızıl Orm* adlı eseri İsveç Sanat Konseyi (Kulturrådet) desteğiyle İsveççeden çevirmiştir.

ASTA OLIVIA NORDENHOF

# Cepteki Para

**Roman**

Dancadan çeviren
Feride Gül Çakıroğlu

YAPI KREDİ YAYINLARI

# RÜYA GİBİ YÜZ

Fyn Adası'nda bir yere gitmek üzere otobüse binmiştim. Otobüs yol kenarına yanaştı. Pencerenin dışında duran beyaz saçlı bir adam bana bakıyordu. Nedenini açıklayamadığım bir şekilde bu adam bir sürü başka erkeğe benziyordu ama otobüs yeniden hareket ettiğinde, sanki ona ait bir şeyi de yanımda taşıyormuşum gibi ürkütücü bir his kapladı içimi. Sonraki günlerde ondan başka şeylere odaklanmak giderek zorlaştı. Elimde olmadan onun yüzünü zihnimde canlandırmaya çalışıyordum. Bir rüyadan fırlamış gibiydi – en küçük bir ayrıntıyı seçemediğim halde, zihnimde son derece belirgin duruyordu. Onun o bir rüyadan fırlamışa benzeyen yüzünden bir çiftlik imgesi doğdu. Üç kanatlı bir çiftlikti bu, geceleri duvarlarının pürüzsüz ve sessiz halini hayal ediyordum. Onu unutup arkamda bırakmak istiyordum ama o sanki beni takip ediyor ve arkamda tuhaf bir titreşim gibi varlığını sürdürüyordu. Evet, takip ediliyordum ama bundan daha fazlasıydı, sanki takip eden kişi içime sızmıştı ve geriye doğru kendi izini sürüyordu. Bu durum birkaç hafta sürdü. Sonunda onu ilk gördüğüm yere geri dönmem gerektiğini anladım.

Nyborg İstasyonu'ndan şehre doğru uzanan ıssız ağaçlı yoldan yürüdüm. Bir pizzacıdan bir bira aldım, kalenin karşısındaki bir meydanda oturup içtim. Hava sıcaktı. Dışarıda çok az insan vardı. Küçük gruplar halinde dolaşıyor ya da ellerinde dondurmalarıyla yine küçük gruplar halinde oturuyorlardı. Kalenin etrafında bulunan hendekteki sığ su neredeyse hiç kıpırdamıyordu, ancak bir yusufçuğun inişiyle suyun hafifçe titreştiğini görmek mümkündü. Bir ördek yavrusu sürüsü güneşle ısınmış bir taşın üzerinde birbirine sokulmuş yatıyordu. Sonra kendimi toparladım, önceden bindiğim otobüsü bulmak için yola koyuldum.

Tabii ki onu tekrar görmedim. Son durağa kadar gittim. Şoför gövdesiyle geriye doğru dönüp neredeyse boş olan koltuk sıralarına doğru baktığında Nyborg'a geri dönerken de otobüste kalacağımı

fark etmişti. Bunun üzerine sıcak bir günden en iyi şekilde yararlanmayı bildiğimi söyledi. Dönüş yolunun neredeyse tamamını katetmiştik ki birdenbire telaşla el kol sallayıp ondan durmasını istemek zorunda kaldım. Bir çiftlik gördüm; burada inmeliydim.

Çiftliğin avlusunda kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi. Kapı ziline yazılmış isimler Anne-Mette, Henrik, Emma ve Lukas'tı ama bu isimlerin hiçbiri içimde titreşen ve beni korkutan şeyle örtüşmüyordu. Bunun, gördüğüm imgelerdeki çiftlik olduğundan nasıl emin olabilirdim? Bir banka oturdum ve gözlerimi kapattım, o zaman her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Ahır şurada olmalıydı, sonradan yıkılmıştı. Ve Turner adlı at şurada dolaşmış olmalıydı. Kurt adındaki adam işveren olmalıydı ama hayatının nispeten geç bir döneminde bu pozisyona gelmiş gibiydi. Çünkü patronluk rolüne hiçbir zaman ısınamamıştı. Yalnızca yüzeyinde duruyordu, hırçın, eğreti ve hafif tehditkâr bir maske gibi. Çalışanlar iki kişi: Lars ve Fatih. Geceleri duvarlar pürüzsüz ve sessiz, sivrisinekler sürü halinde dolaşıyor, otobüsler ahırda duruyor. Kurt'un Otobüs Servisi – şirketinin adı bu kadar basit. Geceleri otobüsler ahırda duruyor. Uyanık yatan biri var ve onun adı da Maggie.

KURT

Sabah olmak üzere. Kurt ofiste tek başına. Hava bunaltıcı. Duvarda pahalı bir iç çamaşırı markasına ait bir takvim asılı. Maggie onu bir dükkândan almıştı ve aklına gelen tek şey onu Kurt'a vermek olmuştu. Kurt da ne yapacağını bilemediği için takvimi duvara asmıştı. Resimleri anlamıyor, ona soğuk geliyorlar. Üstelik bu resimler hakkındaki düşüncelerinin ne olduğunu Maggie'nin düşündüğünü düşünmek kafasını karıştırıyor. Onu gerçekten mutlu etmek mi istemişti, yoksa sadece sözüm ona cömert mi davranmıştı? Bunu bir küçümseme işareti olarak anlamalı ve gücenmeli miydi? Hediyeyi geri çevirmeli miydi? Bu bir soru muydu? Eğer öyleyse, neyin sorusuydu? Takvimde yeni ayın sayfasını açmayı unutmuştu ve ocak ayı mayısa kadar asılı kalmıştı. Sonra aceleyle ve düşünmeden doğru kadının resmini bulmaya çalıştı. Biri sorsa ne yaptığını bilmediğini söylerdi. Bu işte suçlu o değildi.

Telefon çalıyor ve Henrik Mikkelsen adlı birine dördüncü kez, ödemeyi otobüse bindiğinde yapabileceğini ve tabii ki onun adına ön koltukları ayırabileceğini açıklıyor. Kurt telefon konusunda her zaman huzursuz. Telefon çaldığında omurgası boyunca yukarı doğru uzanan bir metal tel varmış gibi hissediyor, çalmadığında ise onu bekliyor. Ahizeye doğru çok yüksek sesle konuşuyor, ayağa kalkıyor ve kablonun izin verdiği küçücük yarım daire içinde ileri geri dolaşıyor, telefonu neredeyse masanın kenarından aşağı sürüklüyor ve sonra tekrar yerine yerleştiriyor. Her konuşmanın ardından açık avucuyla masaya vurmayı alışkanlık edindi – ancak böylece konuşmanın gerçekten yaşandığını anlayabiliyordu. Yönünü tamamen kaybetmek, isimleri ve saatleri birbirine karıştırmak onun için çok kolay. Bir telefon görüşmesinden sonra konuşulan tek bir kelimeyi bile hatırlayamadığını fark ettiği zamanlar oluyordu. Böyle durumlarda o kişiyi geri aramak zorunda kalır, kâğıtlarının üzerine bir fincan kahve devirdiğini söyler ardı ardına özür dileyerek. Arayan kişinin ismini ve numarasını tamamen unuttuğu takdirde de artık bir şekilde işlerin yoluna gireceğini ummaktan başka çaresi kalmaz.

Ahıra gelmişti bile. Burası çok genişti, içinden geçip en uçtaki duvara kadar ilerlemiş, üst üste dizilmiş saman balyalarının önünde durmuştu. Onlar Turner için alınmıştı ama o birden öldü. Kurt'a göre ansızın ölmüştü. Gerçi Turner yaşlıydı ve tüyleri kırlaşmıştı, artık ona binmiyordu bile, yalnızca koşumlarını takıp tarlalar boyunca ve ormanın içine doğru yürütüyordu. Maggie'ye ise ona hâlâ bindiğini söylemişti, Turner'ın zayıflığını kabullenmeye katlanamıyordu. Onun yaşlandığını gizliyordu, en çok da kendisinden. Ya da daha doğrusu, ikiye bölünmüştü: Yaşlı atını çekmeyi, okşamayı ve ona veda etmeyi bilen Kurt ile bunu anlamayan ya da ne anlama geldiğini unutmuş olan Kurt.

Özellikle kışın, ahırdaki soğuk dışarıdakinden daha yoğun ve daha yankılı olduğunda, ama şimdi bile, bu ılık ve durgun havada, burada bir tür haşmet duygusu hissediyor. Maggie hoşnut olmasa da Kurt aslında yapabileceğine inanmadığı bir şeyi başarmıştı: Azim göstermişti. Buraya gelmeden önce savrulup durmuştu. Neredeyse adamdan sayılmazdı, yalnızca elleri vardı ve onlar da hiçbir işe yaramıyordu. Bir sürü insana âşık olabilirdi, Maggie de aşklarından biri oldu, uzun bir dizinin sonuncusu. Hayatını geceleri yaşıyordu, hızlı para ve aşk hayali kuran yeni arkadaşlarla tanışıyordu – kendilerine bir uğraş arayan ama önlerine konanla yetinmeyen insanlarla. Yataklar değişiyordu, geçen gecenin coşkusundan sabah olduğunda pek bir şey kalmıyordu – nereden başlanacaktı? Eve çoktan sönmeye başlamış ince bir coşku duygusuyla dönüyordu ve döndüğünde de içinde bir şüphe beliriyordu: "Kimse beni sevmiyor, ben dışlanmış biri miyim?" Sonra tekrar dışarı çıkmak zorunda kalıyordu. Karısı Ulla buna katlanıyordu, başka bir erkeğin farklı olacağını düşünmüyordu ve Kurt'u, daha evcimen biriyle değiştirmekten korkuyordu. Çünkü akşamları yalnız geçirdiği saatleri ve bir erkeğin yokluğuyla huzur bulduğu geniş yatağını seviyordu. Kendi kendine bir hesap yapmıştı, Kurt düzensiz gelirinin büyük

bir kısmını içkiye harcasa da onunla evli kalmak boşanmaya göre daha avantajlıydı. Ayrıca buzdolabında her zaman bira bulunmasından hoşlanıyordu ve Maggie ortaya çıktığında, onu harekete geçiren şey her şeyden önce paranın azalacağı –neredeyse hiç kalmayacağı– düşüncesiydi. Ayrıca bunu bir onur meselesi haline getirmesi ve Maggie'nin daha genç bedeni karşısında kendini aşağılanmış hissetmesiydi. Bu yüzden çavdar ekmekli açık sandviçini Kurt'un yüzüne fırlattı, Kurt şaşkınlıkla bakakaldı, sonra birden öfkelenip onu böyle yapanın kendisi olduğunu haykırdı.

Kurt bir sandığın üzerine oturuyor. Ciğerlerini sıcak havayla dolduruyor, tutuyor, sonra bırakıyor. Bu, günün en önemli ânı. Ahırdaki tur. İşte burada yaşadığını, ellerinde hâlâ bir şeyler tuttuğunu anlıyor. O kadar da değersiz değilmişim. O kadar *da* değil. Her gün bu sonuca varıyor. Sanki bir yangının içinden çekip almak zorunda hissediyor bunu, masum bir çocuğu kucaklayıp yangından yeterince uzağa taşır gibi taşıyor, böylece iki dakikalığına huzur bulabiliyor.

Sonra da banka hesabındaki parayı düşünüyor ve yeniden o telaşlı, kaygılı haline bürünüyor. İşini kuralı üç yıl oldu, epey bir birikim yaptı ve şimdi parayla yatırım yapma düşüncesi neredeyse canını acıtıyor. Neye yatırım yapacağı konusunda çok dikkatli olmalı. Geçmişe yatırım yapmak istemiyor, tamamen yeni bir şeyin hayalini kuruyor.

Çiftlik avlusuna vuran güneş yoğun ve durgun. Kurt duruyor, bir an için bilinci de duruyor, yalnızca güneşle kaplı bir ıssızlığa dönüşüyor, sonra bir şıpırtıyla yeniden harekete geçiyor. Ofise doğru hızlı adımlarla yürüyor ve içeri girince, koltuğa kendini bırakmadan önce biraz dolanıyor. Genellikle akşamın ilerleyen saatlerine kadar ya ofiste ya da dışarıda oluyor, ancak başını yastığa koyar koymaz uyuyacak kadar yorulduğunda ana binadan geçip yatak odasına gidiyor.

Dün, alışkanlığının aksine, akşamı oturma odasında Maggie'yle birlikte geçirmeye karar verdi. Onun bundan hoşlanmadığı belliydi. Kanepede kaskatı bir şekilde oturuyor, arada sırada ona yan gözle bakıyordu – tıpkı bedeninin geri kalanını hiç kıpırdatmayan bir balıkçıl kuşunun yapabileceği gibi. Kurt bir şey söylemek, kendisi ile onu odanın içinde birbirine bağlamak istiyordu ama daha bir kelimeyi bile düşünmeye fırsat bulamadan, Maggie onu içine çekip sessizliğinin içinde yutmuştu.

Telefonun etrafında bir titreşim dolaşıyor. Kurt'un başı dönüyor; sanki raflardaki klasörlerde düzenli tutulmuş olan her şey –yıllık hesaplar, müşteri listeleri– harekete geçiyor, yerinden kayıyor gibi.

Kurt okulda defterine yazı yazarken, kelimelerin koyduğu yerde kalıp kalmadığını gözlerdi. Gözünü ayırırsa, o kelimeler onun gerçekte kafasından geçenleri yazmaya başlayabilirlerdi. Bir gün öğretmeni defteri hafta sonu için eve götürmüştü, o da yatağında yatıp öğretmenin defterde ne bulacağını düşünmüştü. Uyudu, uyandı, öğretmenin bütün gece yatağının başında nöbet tutmuş olduğu duygusuna kapıldı. İşte o zaman, kendi yüzünden korkmaya başladı – ya uyurken yüzü yetişkinlere kendini ifşa ederse diye.

Gün çoktan elinden kayıp gitmişti. Birilerine telefon açmış, aramaları masasının üzerinde duran bir listeyle karşılaştırmış, listedeki numaraların üzerlerini çizmişti ama yine de bir türlü kendine gelememişti – aslında ne yapmıştı ve ne yapması gerekiyordu? Sanki ona görevlerinin ne olduğunu söyleyebilecekmiş gibi elma ağacına bakıp durdu. Ama öte yandan iyi bildiği bir şey vardı: Bugün mutlaka Sparekassen Tasarruf Bankası'na gitmesi gerekiyordu, bu ziyaret daha fazla ertelenemezdi.

Bölgede bir tur attı. Atölyede Lars'ı bulmayı ummuştu, böylece ona bankayla ilgili içini dökecek, nefret ettiği her şeyi anlatabilecekti. Her şeyden önce çalışanların kendi aralarında küçük sohbetler olur, girişten gişeye doğru ilerledikçe, bu konuşmalar içeri çekilip balon gibi şişkin kafalarının içine geri kaçıyormuş gibi hissedilir. Öyle ki, gişenin önünde durduğunda ortam o kadar sessizleşir ki tozun sesini bile duyabilirsin. Bir de o iğrenç halı var tabii, Kurt'a nemli çavdar ekmeğini hatırlatır.

Bir keresinde, ikisi de tamircide beklerken, bankadaki danışmanı hâlâ parayı evde saklayan yaşlılarla alay etmişti. "Para benim, ne istersem yaparım" diye düşündü Kurt. Bir keresinde tam yatağın döşeğini kesip açmak üzereyken Maggie birden kapı aralığında belirdi ve ona öyle bir baktı ki, bakışı onu kendinden çekip içine aldı. Kurt kendisini bıçak tutan elini kaldırmış bir deli gibi gördü. Aklına gelen en iyi şey, tamamen hareketsiz kalmaktı. Maggie dönüp gitmek üzereyken, koridorda biraz ilerledikten sonra tekrar ona doğru döndü ve sert bir şekilde dedi ki:

"Onu tekrar kendin dikeceksin."
Kurt son derece canlı imgelerle gözünde canlandırıyordu: Maggie parayı bulup yerinden çıkarıyor, Maggie parayı şömineye atarak onu nedenini tam anlayamadığı (ama her zaman suçlandığını his-

settiği) bir şey yüzünden cezalandırıyor. Bu yüzden parayı başka bir yere sakladı ve yatağı yeniden dikti. Sonraki aylarda Maggie'nin yatağı tekrar açmaya çalıştığına dair bir iz olup olmadığını sık sık kontrol etti. Maggie'nin yatağın içine *kaç* para saklamayı *planladığını* öğrenmek istememesini soğuk ve sevgisiz buluyordu.

Bankada her şey gayet yolunda gitti. Aslında sadece bir çek bozdurması gerekiyordu ama yine de her seferinde içine düşen o sanki hazır ola geçmek zorundaymış hissini anlamlandıramıyordu. Her şeyi sıfırdan kuran kendisiydi ve kâr ediyordu, yine de planlı bütçe hesapları ve ciddi yüz ifadeleriyle ortalıkta dolanan şu insanların karşısında kendini yetersiz hissediyordu.

Ahizeyi yerine koydu. Arayan Bent'ti. Kurt'un bu akşam dışarı çıkmak isteyip istemediğini sormuştu. Kurt, baş başa olacaklarını ummuştu ama elbette Bent o Rus'u da yanında getirecekti. Rus –aslında Yugoslav'dı ama herkes onu Rus sanıyordu– geçen yaz birdenbire, sanki hiçlikten çıkıp Nyborg'a gelmişti. Bir anda her yerde belirmişti. Üstelik varlığını öyle rahat taşıyordu ki, sanki asıl o oralıydı. Gerçek adı Jovan'dı. Ve Kurt'un içinde anında bir şiddet dürtüsü uyandırdı. Kurt şimdi, kasılmış bir halde, Jovan'ın bu duyguyu haklı çıkaracak bir sebep vermesini bekliyordu.

Geçen yaz yaşanan bir olayın etkisini hâlâ üzerinden atamamıştı. Jovan'la birlikte içmeye devam etmek için onun evine gitmiş birkaç kişiydiler. Gecenin geç saatleriydi, ortamda sersem, tükenmiş bir hava vardı. Sonra alkol bitti, sarhoşluk yavaş yavaş dağıldı, tan yeri ağarmaya başladı. Ghita ve Lene oradaydı, Bent ve kuzeni de. Uzun süredir kimse tek söz etmemişti, artık dağılma vakti gelmişti belki ama kimse o adımı atmak istemiyordu – şu müşfik geceyi uzun ve yalnız bir güne dönüştürmekten çekiniyorlardı. Birden Jovan mutfaktan geri geldi, bir demet otu Kurt'un burnuna sokup "*kokla*" dedi. Kurt, burnundan alnına doğru yayılan yoğun bir gıdıklanma hissi içinde ayağa fırladı. Çılgınca etrafına savruluyor, sanki kafasının içinde karıncalar dolaşıyor gibi hissediyordu. O anda toplulukta bir şey çözüldü, gülmeye başladılar, durmadan güldüler. Kahkaha her dinecek gibi olduğunda, içlerinden biri yeniden başlamış, ötekilerin kahkahasını da yeniden koparıvermişti.

Genişleyip yayılan, neşeli bir küçümseme kapladı içlerini; Kurt'un korkusu, Kurt'un küçük komedisi, tam da ihtiyaç duydukları o önemsiz şeydi yalnızca. Bir anda gülünç olmayan tek bir şey bile kalmamıştı. Kurt kendini hiçe indirgenmiş gibi hissetti. Gitmek istiyordu ama o zaman yenilginin çok daha ağır olacağını biliyordu. Yapabileceği tek şey, kendisinin önemsiz bir çıkış noktası olduğu kahkahanın dalga dalga üzerine çökmesine izin vermekti.

Ve şimdi durum öyle bir hal almıştı ki, Bent'le içmek istiyorsa Jovan'la da içmeyi kabul etmek zorundaydı. İkisi bazı projelerde ortak olmuşlardı. Kurt bundan fazlasını öğrenemiyordu, ayrıca Bent'in yeni deri ceketinden ve o ceketle birlikte ortaya çıkan alaycı gülümsemesinden, yeni projelerinden bıkmıştı.

Bent'in yüzü pikabın yanında lapa gibi görünüyor. Kurt odaklanmaktan vazgeçmek zorunda kalıyor, denese midesi bulanacak çünkü. Biraya uzanıyor ve eli uyuşuk bir arı sürüsü gibi hissediliyor. Lene'nin ona doğru yaklaştığını fark ediyor ve en son onun evinde kaldığında mutfaktan yayılan kızarmış çörek kokusunu hatırlıyor. Bir anda her şeyi eğip büken, evcil bir koku yayılmıştı etrafa, öyle ki Kurt'un içinde kadına karşı bir tiksinti uyanmıştı. Kuru çörekten biraz olsun yutmaya çalışırken, üzerinde oturduğu mutfak taburesi ona tuhaf derecede küçük gelmişti. Eve döndüğünde, kaçınılmaz olarak avluyu çapraz geçip doğrudan ofise gitmek zorunda kaldığında, Sofie'nin mutfak penceresinden ona göndereceği o alaycı bakışı şimdiden hissedebiliyordu.

Sofie, onun kocaman olmuş çocuğu. Henüz onlarla birlikte yaşıyorken, onu Maggie'yle mutfakta oturup oyalanırken görür ve "ne zaman taşınacak, ne zaman?" diye düşünürdü. Ama şimdi, sonunda taşındığında, artık hayatın ne olduğunu bilmiyor. Arada sırada onun eski odasının kapısını açıyor ve özlem duygusu bir darbe gibi üzerine iniyor – tıpkı bir saunanın kapısını açtığında olduğu gibi. Nefesi kesiliyor ve kapıyı tekrar hızla kapatıyor.

"QUEENS'E NE DERSİN?" diye bağırıyor Bent müzik setinin yanından. Lene gülüyor, fazla kabarmış bir hamur gibi görünüyor. Kurt'un alnında belirsiz bir tiksinti –ya da buna arzu mu denir?– dolanıp duruyor. Sofaya gömülmüş, küskün bir öfke içinde Jovan ile Marie'nin ayağa kalkıp galiba bisikletlerden söz eden bir şarkıya eşlik ederek zıplamalarını izliyor. Kendisini bir termosun içine kapatılmış gibi hissediyor. Sanki kapalı bir yerden bağırıyor ama dışarıdan sadece hafif bir sızlanma duyuluyor.
"Lene" diyerek yalvarır gibi konuşuyor, yüzünü onun yüzüne iyice yaklaştırarak, "kendimi bir termosun içindeymişim gibi hissediyorum."

Kadın dalgın dalgın ona bakıyor, sonra yine o hamur gibi yayılan kahkahasıyla gülüyor, o zaman Kurt da söylediğinin aslında komik olduğunu ve gayet yerinde bir benzetme yaptığını düşünüyor. Birdenbire keyfi yerine geliyor.

“HEY BENT, BENT!

PHØNIX’E

GİTMEYE NE DERSİN?”

diye bağırıyor.